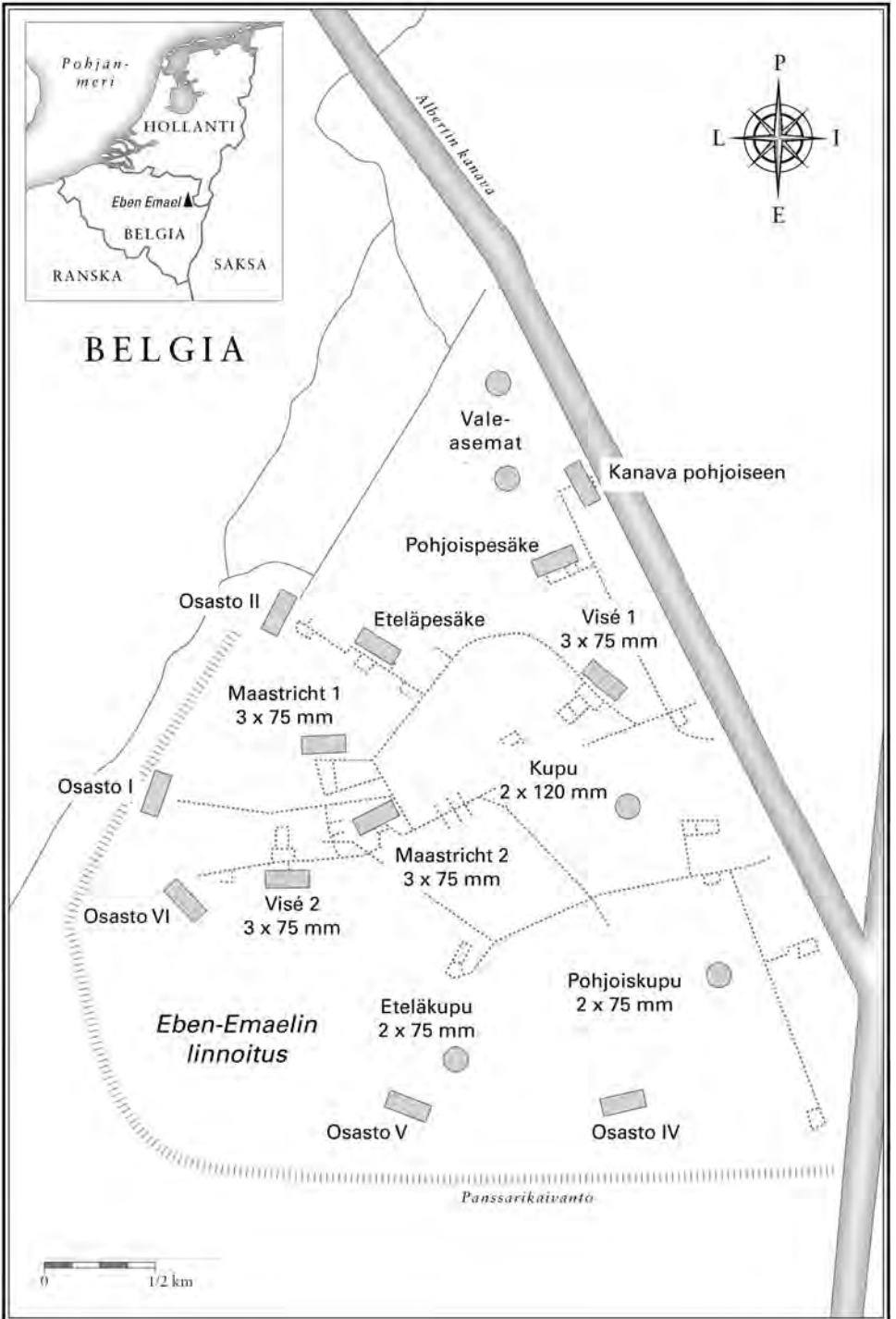

BELGIA

korvikesuklaata, voileipäkeksejä, purukumia, mehujauhetta, kahvia, sokeria ja sytytyspaloja.²⁸

Ennen hyppyä Witzig sekä laskuvarjojääkäridivisioonan että -rykmentin jokainen sotilas sai kopion Studentin ”laskuvarjojääkäriin kymmenestä käskystä”:

1. Olette Saksan armeijan valiojoukkoa. Teille taistelu on oleva täyttymys. Hakeudutte taisteluun ja harjaannutatte itsenne selviämään kaikesta.
2. Vaalikaa aitoa toverihenkeä, sillä voitto tai kuolema saavutetaan yhdessä tovereiden kanssa.
3. Olkaa vaitonaisia ja tinkimättömiä. Miehet toimivat, naiset juoruavat: juoruaminen vie ennenaikaiseen hautaan.
4. Tyyneys ja varovaisuus, tarmo ja päättäväisyys, urheus ja fanaattinen taisteluhenki tekevät teistä ylivoimaisia hyökkääjiä.
5. Vihollisen edessä kaikkein arvokkainta ovat ampumatarvikkeet. Tarpeettomasti hermoja rauhoittaakseen ampuva mies on pelkuri. Hän on räpäpale, joka ei ansaitse laskuvarjojääkäriin arvonimeä.
6. Ikinä ei antauduta! Kunnia saavutetaan voiton tai kuoleman kautta.
7. Menestykseen tarvitaan hyviä aseita, joten huolehtikaa aseistanne tämän periaatteen mukaisesti – ensin ase, sitten mies.
8. Oivaltakaa operaation koko tarkoitus niin, että voitte jatkaa sen toteuttamista tyynesti ja huolellisesti, vaikka esimiehenne kaatuisi kesken kaiken.
9. Taistelkaa urhoollisesti rehtiä vihollista vastaan. Aseistetut sissisotilaat eivät armoa ansaitse.
10. Kun pidätte silmänne auki, pysytte valppaina ja olette ketteriä kuin vinttikoirat, parkkiintuneita kuin nahka ja kovia kuin teräs, edustatte saksalaista sotilasta puhtaimmillaan.²⁹

Studentin ”kymmenen käskyä” oli epäilemättä tarkoitettu innoittamaan laskuvarjojoukkoja taistelun alla ja muistuttamaan miehiä siitä, että he olivat Saksan asevoimien kermaa ja että Hitlerin katse seurasi heitä, kun linnoitettu saari yritettäisiin kautta aikain ensimmäistä kertaa valloittaa ilmasta käsin. Käskyillä oli kuitenkin tahattomia seurauksia, jotka jättivät lähtemättömät jäljet laskuvarjojääkäreiden maiseen.

Majuri Rudolf Witzig esitelmöi 25. maaliskuuta 1941 nuorille saksalaisopiskelijoille Eben-Emaelin hyökkäyksestä. Witzig kutsuttiin yhtenäin innoittamaan opiskelijoita ja sotilaita edesottamuksillaan.

Ryhmä Lännen osana kenraalimajuri Meindlin maahanlaskurykmentillä oli monta eri tehtävää. Malemen alueelle liitokoneilla saapuvat laskuvarjojoukot tuhoaisivat lähistön ilmatorjuntapatterit ja valtasivat lentokentän lounaispuolella olevan sillan. Pian sen jälkeen loput rykmentistä hyppäisi Malemen lähistölle puolustamaan kenttää sekä muodostamaan yhteyden Taisteluosasto Heidrichiin, joka oli rykmentin kokoinen laskuvarjojääkärien taisteluosasto 7. lentodivisioonasta. Sen oli tarkoitus laskeutua myöhemmin Chanián lounaispuolelle. Osastojen yhdistymisen jälkeen niitä molempia komentaisi 7. lentodivisioonan komentaja, kenraaliluutnantti Süssmann.³⁰ Meindlin Laskuvarjojääkäripataljoona 3, jota komensi majuri Otto Scherberg ja johon Witzigin komppania kuului, laskeutuisi Malemen pohjois- ja itäpuolelle ja etenisi sieltä rykmentinkomentajan komennossa itään shyttämään keskustan joukot.³¹

Witzigin 9. komppaniassa oli arviolta 144 miestä, joista neljä oli upseereita ja 26 aliupseereita. Sille oli osoitettu Kreetan-lentoa varten 12 Ju 52 -koneita. Komppanian oli tarkoitus lentää neljässä kolmen koneen lentueessa. Sen tehtävänä oli hypätä Malemen lentokentän itäpuolelle ja tukea idästä hyökkävää 1. pataljoonaa.³² Kolmas pataljoona sai tehtäväkseen vallata asemat Chaniáan hyökkäämistä varten. Kun 9. komppanian upseerit ja sotilaat nousivat koneisiinsa, he eivät tienneet tarkkaan, mikä heitä maassa odotti. ”Suurimittaiset valmistelut loistivat poissaolollaan”, Witzig paljasti kauan sodan jälkeen tehdyssä haastattelussa.

Tiesimme vihollisesta ja maastosta hyvin vähän. Leiri oli Etelä-Kreikassa, josta britit olivat vastikään paenneet, mutta ympäri maata oli tähtystyspaikkoja ja tiedonkeruupisteitä. Kreikkalaiset eivät olleet meidän, vaan brittien puolella... He tiesivät tarkalleen, mitä oli tapahtumassa.³³

Scherberin 3. pataljoona ajautui vaikeuksiin heti operaation alussa. Se oli viimeisenä Megaran lentokentällä, joka oli yksi kuudesta lähitokentästä Kreikassa, ja lähtö viivästyi 40 minuuttia aiemmin nousseiden koneiden nostattamien paksujen pölypilvien takia. ”Varakentät eivät sopineet käyttötarkoitukseemme täydellisesti”, kenraali Ringel muisteli.

Saksalaisessa propagandakuvassa esiintyy laskuvarjojääkäreitä varjojen varassa ja maan kamaralla aseet tanassa. Taivaalla erottuu Luftwaffen Ju 52 -koneita, jotka olivat Hitlerin maahanlaskujoukkojen työjuhtia.

Pölyiset olosuhteet aiheuttivat melkoisen kiperän pulman. Keltaruskeat pölypatsaat kohosivat korkeuksiin joka nousun ja laskun yhteydessä ja äityivät yhtenäen niin pahoiksi, että paloletkuista, suolavedestä ja muista keinoista huolimatta nousujen ja laskujen välille oli jätettävä riittävästi aikaa yhteentörmäysten välttämiseksi.³⁴

Lento Manner-Kreikasta Kreetalle kesti lähtökentän perusteella 75–90 minuuttia. Aluksi Witzig miehineen ei nähnyt Ju 52 -koneiden ikkunoista mitään muuta kuin pölypilviä. Kentän jäädessä taakse näkyviin ilmestyi Ateena ja Akropoliin kukkula. ”Yhtäkkiä näkyi sinisenä hohtavaa merta, taivasta ja vettä”, kenraali Ringel kirjoitti. ”Oli mahdotonta sanoa, lennettiinkö vain muutaman metrin korkeudessa vai satoja metrejä merenpinnan yläpuolella.” Vasemmalla, oikealla ja yläpuolella lensi silmäkantamattomiin Ju 52- ja liitokonelaivueita, yhteensä 600–650 konetta, joiden suojana oli hävittäjiä ja hävittäjäpommittajia. Seuraavaksi näköpiiriin ilmestyi Milosin saari sinisessä Egeanmeressä. ”Ja vihdoinkin loputtomalta tuntuneiden minuuttien jälkeen huokaistiin helpotuksesta, kun näkyi maata”, Ringel jatkoi. ”Usvan keskeltä kohosi valtavia vuoria, jotka muistuttivat mahtavaa linnoitusta. Siinä oli tavoitteemme Kreeta.”³⁵

Viivästyksen takia Witzigin 3. pataljoona saapui Malemen ylle vasta kello 10.30 hyvän aikaa sen jälkeen, kun VIII ilma-armeijakunnan hävittäjät ja pommikoneet olivat lopettaneet ilma- ja rynnäkköiskunsa. Jotta laskuvarjojääkärit eivät olisi päätyneet mereen, mitä oli aiemmillä sotalennoilla sattunut yhtenäen arvaamattomien tuulien takia, 3. laskuvarjojääkäripataljoona pudotettiin Malemen ja Plataniásin välisen tien eteläpuolella oleville kukkuloille. Yksi laskuvarjojääkäreistä, joka oli yhdessä maahanlaskurykmentin 3. pataljoonan kahdestatoista liitokoneesta, muisteli lentokentän valtaamisen tehtäväkseen saaneen osaston toimintaa: ”Aamuviideltä noustiin ilmaan Kreikassa. Eniten minua huolestutti laskeutuminen. Toivoin, että tehtävän suorittamisen aikana ei kohdattaisi suuria vaikeuksia. Valitettavasti meitä ei kuitenkaan kuljetettu oikeaan paikkaan Malemen lentokentälle, vaan jonkin matkan päähän oliivilehtoon keskelle harjanne 107:ää.”³⁶ Liitokoneilla saarelle hyökänneiden 750 laskuvarjojääkäriin kärsimät suuret

tappiot enteilivät tulevaa. Lisäksi moni Chaniáan ja Réthymnoon lennätetyistä laskuvarjojääkäreistä pudotettiin liian korkealta, jolloin he laskeutuivat kauas toisistaan.

Rannikkoa lähestyessään Witzigin komppaniaa kuljettaneet koneet laskeutuivat 100–150 metrin korkeuteen. Pudotuksen kannalta vaarallisen matala korkeus lyhensi sitä aikaa, jonka kukin jääkäri joutui roikkumaan taivaalla ilmatorjuntatulen armoilla. Käskystä miehet nousivat vuorollaan ylös, kiinnittivät irrotuskoukun koneen oikealla seinällä kulkeneeseen vajeriin ja odottivat lopullista hyppykäsäkyä. Toisin kuin Eben-Emaelin operaatiossa, Witzig ja osa miehistä oli P08-pistoolien lisäksi aseistettu MP40-konepistooleilla. Molempien ampumatarvikkeet oli pakattu lipaspusseihin, jotka oli kiinnitetty alumiinisoljella univormun ruskeaan nahkavyöhön. Rintataskussa oli yksi ylimääräinen lipas ja hyppytakin vasemmanpuoleisessa alataskussa yksi käsikranaatti. Pistoolia kannettiin oikeassa takataskussa.³⁷

Valtaosalla Witzigin miehistä oli kuitenkin pelkkä pistooli ja veitsi, sillä he uskoivat pääsevänsä noutamaan kiväärinsä ja konepistoolinsa maahan pudotetuista asekonteista. Pudotusalueen lähestyessä kunkin koneen hyppyvastaava soitti sireeniä. Laskuvarjojääkärit alkoivat välittömästi hakeutua ovelle ja hypätä raajat levällään ulos koneen oikeasta kyljestä. Laskuvarjot aukesivat itsestään viisi sekuntia myöhemmin, jolloin miehet olivat ehtineet pudota 25 metrin matkan. Kaikkien hypättyä Ju 52 -koneiden ovista heitettiin neljä varustekonttia, joista jokaisessa oli aseita, ampumatarvikkeita ja varusteita kolmelle tai neljälle miehelle. Tässä maahanlaskujoukkojen kehityksen alkutaipaleella oltiin edelleen sitä mieltä, että laskeutuminen muilla aseilla kuin automaattipistoolilla ja suurikokoisella veitsellä varustettuna oli erittäin vaikeaa, joskin ensimmäisenä laskeutuneen joukkueen miehet oli aseistettu jopa neljällä käsikranaatilla, minkä lisäksi joka neljännellä miehellä oli konepistooli. Muissa konteissa pudotettiin kevyiden kenttätykkien ja kranaatinheittimien osia enintään 120 kilon erissä. Kaikki koneet ehtivät pudottaa kaksitoista laskuvarjojääkäriä ja neljä konttia kymmenessä sekunnissa. Taivas täyttyi erivärisistä silkkisistä laskuvarjoista, jotka ilmoittivat Laskuvarjojääkäripataljoona 3:n ja Witzigin 9. komppanian saapumisesta. Laskuvarjojääkärien varjot olivat vihreitä ja ruskeita (jotta niitä olisi ollut vaikeampi erottaa maasta käsin ja

Yksinäinen Ju 52 Välimeren yllä matkalla Kreetalle. Melkein 300 konetta tuhoutui tai vaurioitui Kreetan taistelussa, mikä rampautti Luftwaffen kuljetuskonelavaston ennen Hitlerin hyökkäystä Neuvostoliittoon.

jotta niitä voitiin myöhemmin käyttää ajoneuvojen naamioimiseen), varustekonttien varjot valkoisia ja lääkintäkonttien varjot vaaleanpunaisia. Witzig miehineen putosi maahan 20–30 sekunnissa voimatta juurikaan vaikuttaa varjoihin tai putoamissuuntaan. Putoamisen ajan oltiin tuulen ja maassa odottavan vihollisen armoilla.³⁸ Saksalaisten tietämättä koko pataljoona oli hyppäämässä kahden kokonaisen vihollispataljoonan niskaan.

Laskuvarjojääkäripataljoona 3:n pudotusaluetta puolustivat 21. ja 23. uusiseelantilaispataljoona, joita Saksan tiedustelukuvissa ei ollut havaittu lainkaan. Uuden-Seelannin jalkaväki oli kaivautunut ja naamioitunut taitavasti pengerrerettyihin rinteisiin ja miehittänyt asemiaan jo jonkin aikaa siinä vaiheessa, kun saksalaiset kuljetuskoneet ilmesyivät taivaalle. Ju 52 -koneiden kyydistä hypänneet laskuvarjojääkärit saivat vastaansa tiheän ja tappavan tuliryöpyn. Kolmannen pataljoonan 11. komppanian Richard Kienzen muisteli satojen laskuvarjojääkärien koettelemusta: ”Komppanianpäällikkö [luutnantti] Jung kaatui taistelussa. Minä haavoituin laskun aikana (käsivarteen kyynärpään ja

olkapään väliin upposi luoti). Laskeuduin oliivipuuhun ja sain uuden osuman. Luoti iski niin kovaa, etten kyennyt enää käyttämään kättä. Roikuin täysin puolustuskyvyttömänä valjaista ja jäin brittien vangiksi.”³⁹ Kienzen oli yksi onnekaista. Moni laskuvarjojääkäri pääsi hengestään jo ilmassa ja suuri joukko kuoli heti maahan pudottuaan. 23. pataljoonan komentaja, everstiluutnantti D. F. Leckie esimerkiksi ilmoitti ampuneensa viisi laskuvarjojääkärää esikunnastaan käsin, kun taas hänen adjutanttinsa, kapteeni R. M. S. Orbell tappoi kaksi jääkärää ”nousematta edes pakkilaatikon päältä ylös”.⁴⁰

Uusiseelantilaiset reagoivat nopeasti ja aggressiivisesti saksalaisten maahanlaskuun, jota oli jo osattu odottaa jonkin aikaa. ”Yhtäkkiä ne hyppäsivät suoraan päälle”, 21. pataljoonan A-komppanian päällikkö, kapteeni C. N. Watson muistelee. ”Tarkkailin pataljoonan aluetta ja huomasin, kuinka yhteen oliivipuuhun ilmestyi jalkapari. Saksalaiset olivat suoraan yläpuolella. Kiväärit paukkuivat ympärillä. Minulla oli konepistooli, ihan kuin olisi sorsametsällä ollut.”⁴¹ Kauemmas pudonneet laskuvarjojääkärit kokivat samanlaisen kohtalon uusiseelantilaisten pioneerien ja luutnantti W. J. Roachin komentaman rangausosaston käsissä. Tuomion saaneille sotilaille oli annettu kivääri ja lupaus siitä, että urheasti taistelemalla he saisivat armahduksen. Sitten heidät vapautettiin metsästämään alueelle hajaantuneita laskuvarjojääkäreitä. Kuudenkymmenen vangin osasto surmasi 110 saksalaista alle tunnissa.⁴²

”Pataljoonan [21] tappiot olivat vähäisiä, sillä asemat olivat oliivipuuden takana ja miehet siirtyivät hyökkäyskannalle nopeasti”, muisteli D. M. Davin, yksi pataljoonan joukkueenjohtajista, joka kirjoitti aikanaan Uuden-Seelannin virallisen historiikin taistelusta. ”Kaikesta huolimatta komppanioilla riitti tekemistä omien asemien ulkopuolella, jossa oli tuhottava laskuvarjojääkärien vaanivia ryhmiä.”⁴³ Kaksi kolmasosaa Witzigin pataljoonasta oli kaatunut, eikä yksikkö maahan ehdittyään ollut enää yhtenäinen taisteluosasto. ”Melkoinen vastaanotto!” Witzig muisteli. ”Pataljoona kärsi raskaita tappioita kukkulalla 107. Minun komppaniastani selvisi vain kolmasosa. Omasta kymmenen miehen koneestani minä olin ainoa eloonjäänyt, ja itsekin haavoitin vakavasti.”⁴⁴

Vain harva saksalainen pääsi lipeämään uusiseelantilaisten ottees-

ta ja päivän aikana Laskuvarjojääkäripataljoona 3 tuhoutui lähes kokonaan. XI ilma-armeijakunnan selonteon mukaan moni laskuvarjojääkäri sai surmansa tai haavoittui ilmassa tai puihin sotkeuduttuaan. ”Ehjinä laaksoihin päässeet laskuvarjojääkärit eivät voineet liittyä muihin joukkoihin eivätkä etsiä asekonttejaan. Suuri osa konteista putosi vihollisen käsiin, ja he ottivat aseet heti käyttöön. Upseereista kaikki kaatuivat tai haavoittuivat.”⁴⁵ Kun käytännössä kaikki esimiehet oli menetetty, pataljoonan eloonjääneet eivät aiheuttamastaan häiriöstä huolimatta kyenneet käynnistämään suunniteltua hyökkäystä lentokentälle eivätkä etenemään itään yhyttämään keskustan osastoa. Vaikka ensimmäisen päivän aikana saarelle oli laskeutunut noin 10000 laskuvarjojääkäriä varjoilla, liitokoneilla ja kuljetuskoneilla, illan tullen taistelussa oli mukana vain 6000 miestä ja Saksan koko hyökkäysjoukon selviäminen oli vaakalaudalla.⁴⁶ Kahden ensimmäisen hyökkäysaallon vahvuudesta oli kaatunut, haavoittunut tai jäänyt vangiksi 40 prosenttia. Tappioihin luettiin myös kenraali Süßmann, joka kuoli lennolla, ja kenraali Meindl, joka komensi Malemen osastoa ja haavoittui kuolettavasti pian maahan päästyään. Samalla sekä Malemen että Chanián osastot jäivät ilman komentajaa.⁴⁷

Saksalaiset eivät toukokuun 20. päivän iltaan mennessä olleet saaneet ensimmäistäkään lentokenttää kunnolla haltuunsa. Lupaavin ilmoitus tuli Malemesta, jossa puolustusjoukot vetäytyivät kukkulalta 107 ja kenttää ympäröivistä puolustusasemista, mutta kenttä itse oli edelleen brittitykistön keskityksen kohteena. Lisäksi osa kentästä oli maahan pudonneiden ja tuhoutuneiden kuljetus- ja liitokoneiden peitossa. Näin ollen 5. vuoristodivisioonan osastoille ei ollut kenttää, jolle niiden oli seuraavana päivänä tarkoitus laskeutua. Divisioonaa oli määrä kuljettaa Kreetalle sekä lento- että meriteitse. Chaniá oli edelleen vihollisen hallussa ja sinne hypänneet joukot olivat neljässä eri pisteessä eristyksissä toisistaan, eivätkä kyenneet perustamaan sillanpääasemia. Vaikka hyökkääjät olivat kohdanneet yllättävän voimakasta vastarintaa eivätkä olleet saavuttaneet ensimmäisen päivän tavoitteita, hyökkäyksen kiivaus ja voima yllätti puolustusjoukot.⁴⁸ ”Oli selvää, että raskaiden tappioiden takia laskuvarjojääkärien taisteluteho ei riittäisi alkuunkaan lentokentän valtaamiseen”, Ringel kirjoitti. ”Maleme oli paras vaihtoehto, sillä kenttä oli raivattu ja saatu edes jo-

Saksalaisia haavoittuneita Kreetan taistelussa. Saksalaisten taistelukertomusten mukaan saaren tappioiksi arvioitiin 4000–6500 miestä, joista kaksi kolmasosaa oli kaatuneita.

tenkin haltuun lännestä ja etelästä käsin. Vain kentän itäosa tuotti vaikeuksia, sillä britit pystyivät edelleen tulittamaan sitä siitä suunnasta konekivääreillä ja tykeillä. Oli pakko aloittaa sieltä, missä voitto oli helpoimmin saavutettavissa.”⁴⁹

Näin ollen Student päätti muodostaa viimeisistä taistelun ulkopuolelle jätetyistä reserveistä laskuvarjojääkäripataljoonan ja lähettää sen eversti Bernard Hermann Ramcken johdolla Malemeen vapauttamaan haavoittuneen kenraali Meindlin komentovastuusta. Ramcke oli Saksan keisarillisen laivaston sitkeä konkari ensimmäisestä maailmansodasta, jonka viimeisen vuoden aikana hän oli ansioitunut merijalkaväen Rynnäkköpataljoona Flanderin jäsenenä. Toukokuun 10. päivänä 1919 hän oli liittynyt Weimarin tasavallan asevoimien palvelukseen ja siirtynyt maavoimiin jalkaväen upseeriksi vapaajoukoissa palveltuaan. Vuonna 1940 hän vaihtoi uudemman kerran aselajia liittyttyään 7. lentodivisioonaan sen jälkeen, kun oli komentanut jalkaväkipataljoonaa. Ramcke sai laskuvarjokiväärin miehen tunnuksen samana vuonna

51-vuotiaana.⁵⁰ Student ei voinut tehdä muuta kuin alistaa loput reservit tämän taistelun karaiseman, etevän ja luotettavan upseerin komentoon. Ringel ja Student olisivat olleet brittilehdistön kanssa yhtä mieltä siitä, että saaren taistelussa oli kyse muustakin kuin strategisista tekijöistä. ”Tappio Kreetalla olisi vakava ja suorastaan tuhoisa takaisku Saksan arvovallalle.”⁵¹

”Oli selvää, että britit olivat odotettua sitkeämpiä ja paljon voimakkaampia”, Student totesi jälkeinpäin. Räikeän vähätteleväällä toteamuksella yritettiin selittää sitä,

miksi Kreikan operaatio oli ollut hyvin lähellä epäonnistua. ”Sillä hetkellä emme voineet kuitenkaan tehdä muuta kuin pidättää henkeä ja jättää taistelun kulun kenttäkomentajien harteille.” Kolmannen pataljoonan taistelut oli tuhoisien tappioiden jälkeen kutakuinkin taisteltu. Sen neljästä komppanianpäälliköstä kolme oli kaatunut ja neljäs eli Rudolf Witzig oli heti laskeutumisen jälkeen haavoittunut oikeaan jalkaan niin pahasti, että menetti suuren osan oikean jalan sisäreidestä. Vamman vakavuudesta huolimatta hän onnistui ryömimään pensaiden peittämään pommikuoppaan, sitomaan haavan ja odottamaan apua. Pataljoonan tuhouduttua melkein kokonaan Witzig totesi, että paras keino pysyä hengissä oli piiloutua odottamaan saksalaisvahvistuksia. ”Onnekseni omat miehet poimivat minut puolentoista vuorokauden kuluttua ja veivät kenttäsairaalaan”, hän kertasi tapahtumia

Witzigin pataljoonan komentajan, majuri Scherberin tilapäinen hauta Kreetalla.

myöhemmin.⁵² Sitä ennen haavoittunut Witzig joutui laskuvarjojääkäritovereidensa lailla kärsimään Kreetan kurjista oloista.

Kenraali Ringel muisteli:

Aurinko porotti armottomasti pilvettömältä taivaalta koko päivän. Lämpömittari näytti varjossa 40–50 astetta, eikä yökään suonut helpotusta. Polttavan kuumat kivet huokuivat yöllä lämpöä, jota ne olivat koko päivän ajan itseensä varanneet. Syöpäläiset ja hyttyset, juomaveden vähyys, laskuvarjojääkärien hien kyllästämät paksut univormut, painavat varusteet, raskaat aseet, teiden puute ja vaikea aavikkomaasto tekivät elämästä sietämätöntä.⁵³

Operaation toisen päivän alussa hyökkääjien ahdinko ei mainittavasti helpottunut. Loppuiltapäivästä saksalaiset laskuvarjojääkärit olivat kuitenkin saaneet Malemen kentän haltuunsa kahden uusiseelantilaisen jalkaväkijoukon kiivaista vastahyökkäyksistä huolimatta. Yöllä 5. vuoristodivisioonan miehiä ja varusteita Kreetalle kuljettanut saattue joutui Kuninkaallisten merivoimien kynsiin ja tuhoutui vieden mukanaan 330 miestä, jolloin iskusta selvinneet alukset joutuivat kääntymään takaisin. Italian merivoimien oikea-aikainen ja tehokas pelastusoperaatio säästi saksalaisjoukot suuremmilta tappioilta. Toukokuun 22. päivänä saksalaiset hallitsivat Malemen kenttää täysin ja toivat sen kautta saarelle vahvistuksia Ju 52 -kuljetuskoneilla raskaista tappioista huolimatta. Seuraavana päivänä kentälle laskeutui tunnissa 20 Luftwaffen konetta, jotka toivat mukanaan miehiä, kevyttä tykistöä ja muuta raskasta kalustoa, minkä jälkeen ne palasivat Kreikkaan Rudolf Witzig ja muita haavoittuneita saksalaissohilaita kyydissään.

Toukokuun 24. päivään mennessä operaatio Merkurius oli päässyt niin hyvään vauhtiin, ettei saksalaisten voitosta ollut enää epäilystä. Samana iltana amiraali Cunningham ilmoitti Ison-Britannian asevoimien esikuntapäälliköille, että vihollisen ilmahyökkäysten laajuus esti Kuninkaallisten merivoimien toiminnan Kreetalla päiväsaikaan. Seuraavana päivänä Kreetan siviiliväestön huomattava ja odottamaton vastarinta sai saksalaiset ryöstämään ja polttamaan useita kyliä. Brittien ilmaisku Malemen kentälle tuhosi 24 Ju 52 -konetta, mutta sellaiset yritykset eivät enää estäneet saksalaisia valtaamasta saar-

ta. Toukokuun 27. päivän aamuna Kuninkaalliset merivoimat onnistui Souðanlahdella viemään 750 erikoisjoukkojen kommandoa maihin. Myöhemmin samana päivänä uusiseelantilaiset ja australialaiset joukot lähtivät vastahyökkäykseen pysäyttääkseen saksalaiset lahden länsipuolelle. Loppu kuitenkin häämötti jo näköpiirissä. Kuun 28. päivänä liittoutuneet alkoivat evakuoida saarta operaatiossa, joka kävi kalliiksi Kuninkaallisille merivoimille. Toukokuun 30. päivänä Kreetta oli saksalaisten hallussa. Brittijoukkojen lopullinen antautumiskäskey annettiin 1. kesäkuuta kello 9. Siihen mennessä Kuninkaalliset merivoimat oli pelastanut 7 000 brittiä, 4 500 uusiseelantilaista ja 3 000 australialaista Kreetalta Egyptiin.⁵⁴ Sen ansiosta suuri osa puolustusjoukoista selvisi uusiin taisteluihin.

”Tehtävä suoritettu. Kreetalla ei ole enää vihollisia”, kenraali Löhr ilmoitti samana päivänä. Kenraali Freybergin poistuttua saarelta Ison-Britannian sotaministeriö ilmoitti tappiosta: ”Kaksitoista päivää kestäneiden ja eittämättä sodan rankimpien taistelujen jälkeen joukot päätettiin vetää Kreetalta.”

Kenraali Ringel kirjoitti sodan jälkeen:

Kreetan taistelu oli saatu päätökseen. Vertaansa vailla oleva voitto saavutettiin sotilaiden uhrausten ansiosta. Brittien ja kreikkalaisten antauduttua sissiryhmätkin hajosivat tai vetäytyivät kulkukelvottomiin piiloihin Lefká Órin vuorille.⁵⁵